

Arrest

nr. 178 475 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocate A. HAEGEMAN *loco* advocate H. CHATCHATRIAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 6 mei 2015 en dient op 7 mei 2015 een asielaanvraag in.

Op 17 mei 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 6 juni 2016 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Ashraf origine te zijn. U bent geboren in Halgan in de provincie Hiraan op 10 januari 1995. Uw familie had er problemen aangezien jullie behoorden tot de minderheidsclan Ashraf. Uw vader werd er aangevallen door leden van de clan Hawadle en hij bezweek 9 jaar later aan zijn verwondingen. Op vijfjarige leeftijd verhuisde u naar Mogadishu, waar u in het district Wadajir woonde tot aan uw vertrek. In 2013 werd u gearresteerd door de Somalische autoriteiten op verdenking van samenwerking met Al Shabaab. Aangezien u behoorde tot de minderheidsclan Ashraf kon u pas een maand later vrijkomen nadat er smeergeld werd betaald. In 2013 ging u een geheim huwelijk aan met een vrouw van de meerderheidsclan Abgal. Toen haar familie erachter kwam heeft haar broer uw tanden uitgeslagen met zijn vuurwapen. In 2014 trouwde u met een vrouw van uw eigen clan, de Ashraf. In 2014 besloot u ook een officiersopleiding te volgen. U was geslaagd voor het toelatingsexamen op 20 juli 2014. U kreeg echter verschillende dreigtelefoons van Al Shabaab om niet deel te nemen aan de opleiding. Later werd u gecontacteerd door een heel goede vriend genaamd Mumin Hassan Sharawe. Die vriend was lid van Al Shabaab, maar u was hier niet van op de hoogte. Op 22 juli 2014 werd u opgepakt door Al Shabaab toen u bij deze vriend op bezoek ging. U werd één dag vastgehouden door hen. Ze lieten u het afgehakte hoofd zien van één van de twee jongens die ze gedood hadden omdat zij dezelfde opleiding als u wilden volgen. Deze twee jongens waren tevens uw vrienden. Al Shabaab wou u rekruteren om nog twee andere jongens te vermoorden die ook zouden deel nemen aan de opleiding. Indien u niet zou meewerken, zou u vermoord worden. Diezelfde avond bent u echter kunnen ontsnappen toen Al Shabaab aangevallen werd. U heeft Somalië verlaten op 23 juli 2014. Op 6 mei 2015 kwam u aan in België, waar u op 7 mei 2015 asiel aanvraagde. U bezorgde het CGVS op 17 mei 2016 een medisch attest dd. 27 oktober 2015 van tandarts Henriette Assomo Emini, een medisch attest dd. 11 april 2016 van dokter Cieslak Isabelle in verband met problemen die u gekend hebt in Libië, uw geboorteakte en uw diploma secundair onderwijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde lidmaatschap van de minderheidsclan Ashraf.

Zo had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eerst verklaard dat u tot de Reer Bicityahan clan behoorde. In uw verklaringen op de DVZ staat twee maal vermeld dat u tot de Reer Bicityahan clan behoort (Verklaring DVZ, 6d en 6e). Bij de DVZ verklaarde u ook dat uw huidige vrouw tot de Reer Bicityahan clan behoort (Verklaring DVZ, 15a). Op het CGVS verklaart u dan plots dat jullie beide lid zijn van de minderheidsclan Ashraf (CGVS gehoorverslag, p.6 en p.20). Wanneer u op het CGVS wordt gevraagd waarom u op de DVZ had verklaart lid te zijn van de clan Reer Bicityahan beweerde u dat u op de DVZ uw subclan Reer Sarmaan had genoemd en dat ze u daar waarschijnlijk verkeerd hadden begrepen. U werd daarna geconfronteerd met het feit dat het onwaarschijnlijk is dat ze u op de DVZ drie maal verkeerd zouden hebben begrepen, aangezien er bij u twee maal vermeld staat dat u behoort tot de clan Reer Bicityahan en bij uw vrouw één maal. U blijft echter bij uw vorige verklaring. U voegde toe dat het erg druk was op de DVZ die dag en dat de ambtenaar er vermoeid uitzag. Toch blijft het heel onwaarschijnlijk dat de ambtenaar zich drie maal op dergelijke manier zou vergissen. Op de DVZ verklaarde u ook dat u tot een minderheidsclan zou behoren omdat uw moeder Ashraf is en omdat uw vader al 8 à 9 jaar vermist is. Hieruit kan afgeleid worden dat u op dat moment bedoelde dat uw vader niet tot de Ashraf clan behoorde. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u dat u dit enkel zei omdat uw vader overleden is en dat u hiermee niets wou zeggen in verband met zijn clan (CGVS, p.7). Daarnaast kon u ook niets vertellen over de verschillen tussen de twee subclans van de Ashraf, de Hussein en de Hassan. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er belangrijke verschillen zijn tussen deze twee subclans. Zo leven de Hussein vooral in de kuststeden zoals Mogadishu en maken zij deel uit van de Benadiri minderheid aldaar. De Hassan aan de andere kant leven vooral in het binnenland en de meeste hiervan maken niet deel uit van de Benadiri (CGVS, p.8). Verder kende u ook geen bekende of beroemde Ashraf. U kon wel zeggen dat ze bestaan maar u kende hen niet. Na een moment van aarzeling kon u wel de naam van één persoon geven, maar u kon niet zeggen wat zijn functie was (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat u geen bekende of beroemde leden van uw eigen clan zou kennen. Samen met bovenstaande argumenten kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw beweerde lidmaatschap van de minderheidsgroep Ashraf.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw lidmaatschap van de minderheidsclan Ashraf kan er ook geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u in het jaar 2013 als gevolg van

dit lidmaatschap zou hebben meegemaakt. Deze vervolgingsfeiten omvatten niet alleen de problemen die uw familie zou gekend hebben hierdoor (CGVS, p.23) en de problemen die u zou gekend hebben door uw geheime huwelijk (CGVS, p.23), maar ook de problemen die u zou gekend hebben toen u gearresteerd werd door de overheid. U verklaarde immers dat het door uw lidmaatschap van de minderheidsgroep Ashraf was dat u zo lang opgesloten had gezeten door de overheid. Leden van de andere clans kwamen na een paar uren al vrij (CGVS, p.27). Aan deze vervolgingsfeiten kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw directe vluchtaanleiding.

Zo kon u niet aannemelijk maken dat u werkelijk van plan was een officiersopleiding aan te vatten. U legde hieromtrent namelijk erg vage verklaringen af en er zaten ernstige leemten in uw kennis hierover. Zo had u er geen idee welke vakken u zou krijgen in deze opleiding (CGVS, p.14) en kende u de volledige namen niet van de andere personen die samen met u deze opleiding zouden gaan volgen (CGVS, p.15). U wist ook niet met zekerheid te zeggen tot welke clan die jongens behoorden (CGVS, p.15). Het is ook bevreemdend dat jullie onmiddellijk na een schriftelijk examen van twee uur en half jullie resultaten al kregen (CGVS, p.17). U was daarnaast ook erg vaag over de opleiding die u zou gaan genieten in Soedan en kon hierover niets concreet zeggen, anders dan dat u veel trainingen zou gaan krijgen (CGVS, p.18-19). U bent ook niet in het bezit van enig document dat uw deelname aan het toelatingsexamen zou kunnen bewijzen (CGVS, p.18). Daarnaast legde u ook heel onwaarschijnlijke verklaringen af in verband met de vervolgingsfeiten die u daardoor zou gekend hebben. Zo is het niet aannemelijk dat u niet zou weten dat één van uw beste vrienden lid was van Al Shabaab. U werd dan ook gevraagd of u dat niet gemerkt had aan zijn ideeën over de samenleving of aan bepaalde figuren waarmee hij omging. Op beide vragen antwoordde u ontkennend (CGVS, p.29). Daarnaast vertelde u ook dat u en deze vriend samen achter de meisjes liepen en gingen feesten in jullie vrije tijd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt volgt Al Shabaab echter een conservatieve Islamitische ideologie aanhangt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat uw vriend niet echt een Al Shabaab type lijkt, kan u enkel antwoorden dat hij dit wel degelijk was en dat u het te druk had om daar op te letten (CGVS, p.32). Dit kan bovenstaande onwaarschijnlijkheid uiteraard niet verklaren en deze ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is tevens bevreemdend dat Al Shabaab u dan zou rekruteren om twee jongens te vermoorden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd kan u enkel reageren door te verklaren dat dit waarschijnlijk bedoelt was als een waarschuwing voor de rest van de studenten (CGVS, p.31). U herinnerde zich trouwens ook niet de namen van de twee jongens die u zou gaan moeten vermoorden (CGVS, p.32).

Ook over de manier waarop u ontsnapt bent uit de handen van Al Shabaab legde u erg vage en vooral onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo verklaarde u uit het raam te zijn gesprongen. U werd echter geconfronteerd met de vraag hoe u uw blinddoek had afgedaan aangezien uw handen vast gebonden waren. Na deze vraag aarzelt u eerst. Nadien komt u met het verhaal dat u de blinddoek niet kon afdoen en dat de blinddoek vanzelf afviel toen u naar het raam sprong. U werd er dan ook met geconfronteerd dat het onwaarschijnlijk is dat die blinddoek zo opeens zou afvallen. Er werd u de vraag gesteld waarom die zo opeens vanzelf afviel. U reageerde door te stellen dat u dit niet wist en vlak erna door te zeggen dat hij niet goed was vastgebonden. Daarnaast werd u ook gevraagd hoe u het raam zelfs kunnen vinden had als u geblinddoekt was. Hierop reageerde u door te stellen dat u dat op de tast deed (CGVS, p.33-34). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de medische attesten blijkt dat u tanden mist en littekens hebt, maar niets meer. De andere documenten bevatten informatie (uw identiteitsgegevens en opleidingsniveau) die niet in twijfel wordt getrokken.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on

returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk

omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en alShabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op 26 september 2016 legt de verwerende partij een bijkomende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu. De bijkomende nota bevat "COI Focus: 'Somalië: Veiligheidssituatie Mogadishu' van 6 september 2016, Cedoca."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het non-refoulementbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij stelt allereerst geen geloof te hechten aan de lidmaatschap van verzoekende partij aan de minderheidsclan Ashraf.

Verzoekende partij was erg duidelijk tijdens het gehoor bij het CGVS.

Zij is een lid van de minderheidsclan Ashraf. Tijdens het kort gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft zij haar subclan vermeld zijnde Reer Sarman. Zij heeft nooit beweerd tot de clan Reer Bicityahan te behoren. (gehoorverslag CGVS p. 6-7)

Verzoekende partij heeft aldus verschillende malen benadrukt dat zij behoort tot de minderheidsclan Ashraf – Reer Sarmaan. Tijdens het DVZ gehoor werd alles erg snel afgehandeld, zoals verzoekende partij ook verklaarde tijdens het gesprek op het CGVS. Het is dan ook niet verwonderlijk dat er misverstanden ontstaan. Het is niet ernstig van verwerende partij de herkomst en daarmee samenhangende vluchtrelaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig te bestempelen louter op basis van verklaringen op het DVZ die – zoals verwerende partij aangaf – erg chaotisch verliep.

Vervolgens verwijt verwerende partij verzoekende partij niets te kunnen vertellen over haar clan Ashraf. Niets is echter minder waar.

Verzoekende partij heeft weldegelijk uitgebreid verteld over haar clan, zoals blijkt uit het gehoorverslag: (CGVS p 7-8)

(...)

En

(...)

En

(...)

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, heeft verzoekende partij aldus weldegelijk een uitgebreide kennis omtrent haar clan.

Verwerende partij is erg onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van de herkomst en vluchtrelaas van verzoekende partij en heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoekende partij niet tot de minderheidsclan Ashraf behoort.

II.1.3. Verwerende partij hecht evenmin geloof aan de vluchtaanleiding van verzoekende partij:

Verzoekende partij begrijpt niet wat er zo vreemd aan is dat zij niet exact de vakken kan opnoemen die zij zou krijgen tijdens de opleiding. De opleiding was immers nog niet gestart. Ook is het niet zo verwonderlijk dat zij de namen van de medestudenten en hun clans niet kent: de lessen waren nog niet aangevat, de studenten kenden elkaar dan ook niet.

II.1.4 In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij op basis van bovenstaande futiliteiten – die veelal uiterst subjectieve appreciaties van haarzelf betreffen - meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

II. 2. Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het non refoulement beginsel

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

"in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen. Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk AL-SHABAAB als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict. Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's."

De COI-Focus stelt verder (p. 30):

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48):

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);

- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);

- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);

- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).

- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minsten 55 gewonden (stuk 7)

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook blijkt uit het nieuw COI rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors

competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refolement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia." Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de meest elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸"

"Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabab by government forces." Justice Forum and

International Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

"Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷"¹³

II.2.5. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Daarom wordt dan ook in hoofdorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen."

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84*). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij in Somalië problemen gekend heeft omdat zij tot de Ashraf minderheidsclan behoorde. De verzoekende partij stelt dat zij in 2013 door de Somalische autoriteiten gearresteerd werd daar ze verdacht werd van samenwerking met Al Shabaab, maar omdat ze tot een

minderheidsclan behoorde, kon ze slechts een maand later vrijkomen nadat er smeergeld betaald werd. Ook haalt de verzoekende partij aan dat haar familie problemen gekend heeft daar ze tot een minderheidsclan behoorden. Haar vader werd zelfs aangevallen door leden van de Hawadle-clan en bezweek 9 jaar later aan zijn verwondingen. Toen de verzoekende partij in 2013 trouwde met een vrouw uit de meerderheidsclan Abgal, werden de tanden van de verzoekende partij eruit geslagen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar asielrelaas, meer bepaald aan haar beweerde lidmaatschap van de minderheidsclan Ashraf. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken tweemaal verklaard heeft dat zij tot de Reer Bicidyahan-clan behoorde en eenmaal dat haar vrouw tevens tot deze clan behoorde. Geconfronteerd met deze verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de verzoekende partij dat dit verkeerd werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ook wijst de verzoekende partij dat het die dag erg druk was bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken er vermoeid uitzag. In haar verzoekschrift blijft de verzoekende partij erbij dat de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd heeft dat ze verklaard zou hebben tot de Reer Bicidyahan-clan te behoren. In dit verband wijst de Raad erop dat nergens uit de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft tot de minderheidsclan Ashraf te behoren. Slechts eenmaal heeft de verzoekende partij verklaard dat haar moeder tot de Ashraf-clan behoorde, maar daarna heeft de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds gesteld tot de Reer Bicidyahan-clan te behoren. Ook kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de ambtenaar dit foutief heeft neergeschreven nu het gehoorverslag en de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Somalisch werden voorgelezen en de verzoekende partij bijgevolg de mogelijkheid gehad heeft om deze fouten te verbeteren, doch heeft ze nagelaten dit te doen. De verzoekende partij heeft daarentegen de documenten ondertekend nadat deze haar in het Somalisch werden voorgelezen en heeft verklaard dat zij het gehoorverslag aanvaardt en de vermelde inlichtingen oprecht zijn. Dergelijke tegenstrijdigheden over eenvoudige zaken die overigens tot de kern van haar asielrelaas behoren, ondergraven de geloofwaardigheid van deze loutere beweringen.

Voorts beklemtoont de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat ze een goede kennis heeft over haar Ashraf-clan en verwijst ze naar passages in haar gehoorverslag om haar beweringen te staven. De verzoekende partij kent inderdaad de subclans van de Ashraf, maar zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing er terecht op wijst, kan de verzoekende partij geen verschillen opnoemen tussen de Hussein en de Hassan. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald *responses to information requests* (Rir's) van 23 november 2010, blijkt inderdaad dat er belangrijke verschillen zijn tussen beide subclans. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij volgens haar verklaringen behoorde tot de Asraf-clan, subclan Sarmaan, evenals haar ouders, diende de verzoekende partij een aantal verschillen tussen beide subclans te kennen. Eveneens kon de verzoekende partij geen bekende personen van haar clan opsommen, tenzij na een moment van aarzeling waarna ze één persoon opsomde (zie gehoorverslag p. 10). Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere clan opgegeven heeft dan Ashraf en gedurende haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen verschillen kon opsommen met betrekking tot de subclans Hassan en de Hussein en slechts één bekende persoon uit haar clan kon opsommen, komt de kennis van de verzoekende partij met betrekking tot de clanstructuur gestudeerd over.

Met betrekking tot het eerste vluchtmotief concludeert de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, dat er geen geloof kan worden gehecht aan het lidmaatschap van de verzoekende partij van de minderheidsclan Ashraf. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die zich in het jaar 2013 als gevolg van dit lidmaatschap zouden hebben voorgedaan, met name de problemen die haar familie zou gekend hebben omwille van hun Ashraf-origine, de problemen die verzoekende partij gehad zou hebben ten gevolge van haar geheime huwelijk en de problemen die de verzoekende partij zou gekend hebben toen ze gearresteerd werd door de overheid.

Tijdens haar asielaanvraag verklaarde de verzoekende partij dat de directe aanleiding van haar vlucht de dreigtelefoons van Al-shabaab waren en het gegeven dat ze door Al-shabaab gevangen genomen werd. Al-shabaab bedreigde de verzoekende partij daar ze een officiersopleiding wou volgen, nadat ze geslaagd was voor het toelatingsexamen. In de bestreden beslissing geeft de verwerende partij aan dat ze geen geloof hecht aan het gegeven dat de verzoekende partij een officiersopleiding wou volgen, dat

ze hiervoor door Al-Shabaab bedreigd werd, dat haar beste vriend lid was van Al-shabaab en dat de verzoekende partij uit de handen van Al-shabaab ontsnapt is.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat haar opleiding nog niet gestart was, en dat dit de reden is waarom ze de vakken van haar opleiding niet kan opsommen en evenmin de namen van medestudenten kan geven. Met een dergelijk betoog doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de volgende motieven van de bestreden beslissing: *“U bent ook niet in het bezit van enig document dat uw deelname aan het toelatingsexamen zou kunnen bewijzen (CGVS, p.18). Daarnaast legde u ook heel onwaarschijnlijke verklaringen af in verband met de vervolgingsfeiten die u daardoor zou gekend hebben. Zo is het niet aannemelijk dat u niet zou weten dat één van uw beste vrienden lid was van Al Shabaab. U werd dan ook gevraagd of u dat niet gemerkt had aan zijn ideeën over de samenleving of aan bepaalde figuren waarmee hij omging. Op beide vragen antwoordde u ontkennend (CGVS, p.29). Daarnaast vertelde u ook dat u en deze vriend samen achter de meisjes liepen en gingen feesten in jullie vrije tijd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt volgt Al Shabaab echter een conservatieve Islamitische ideologie aanhangt (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat uw vriend niet echt een Al Shabaab type lijkt, kan u enkel antwoorden dat hij dit wel degelijk was en dat u het te druk had om daar op te letten (CGVS, p.32). Dit kan bovenstaande onwaarschijnlijkheid uiteraard niet verklaren en deze ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw relaas.*

Het is tevens bevreemdend dat Al Shabaab u dan zou rekruteren om twee jongens te vermoorden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd kan u enkel reageren door te verklaren dat dit waarschijnlijk bedoelt was als een waarschuwing voor de rest van de studenten (CGVS, p.31). U herinnerde zich trouwens ook niet de namen van de twee jongens die u zou gaan moeten vermoorden (CGVS, p.32).

Ook over de manier waarop u ontsnapt bent uit de handen van Al Shabaab legde u erg vage en vooral onwaarschijnlijke verklaringen af. Zo verklaarde u uit het raam te zijn gesprongen. U werd echter geconfronteerd met de vraag hoe u uw blinddoek had afgedaan aangezien uw handen vast gebonden waren. Na deze vraag aarzelt u eerst. Nadien komt u met het verhaal dat u de blinddoek niet kon afdoen en dat de blinddoek vanzelf afviel toen u naar het raam sprong. U werd er dan ook met geconfronteerd dat het onwaarschijnlijk is dat die blinddoek zo opeens zou afvallen. Er werd u de vraag gesteld waarom die zo opeens vanzelf afviel. U reageerde door te stellen dat u dit niet wist en vlak erna door te zeggen dat hij niet goed was vastgebonden. Daarnaast werd u ook gevraagd hoe u het raam zelfs kunnen vinden had als u geblinddoekt was. Hierop reageerde u door te stellen dat u dat op de tast deed (CGVS, p.33-34). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

De door u in het kader van uw asielprocédure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de medische attesten blijkt dat u tanden mist en littekens hebt, maar niets meer. De andere documenten bevatten informatie (uw identiteitsgegevens en opleidingsniveau) die niet in twijfel wordt getrokken.”

De verzoekende partij brengt aldus geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van het asielaanvraag en het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen, het formuleren van loutere beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

Gelet op de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar haar land te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier, blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het onderzoek naar de geweldsituatie in Mogadishu en de vraag of de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven of de persoon van een burger, heeft de verwerende partij zowel in de bestreden beslissing als in de aanvullende nota op geactualiseerde wijze uitgebreid gemotiveerd waarom zij van oordeel is dat de veiligheidssituatie wel problematisch en ernstig is, doch niet dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te tonen dat de verzoekende partij door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij heeft daarbij in haar 'COI focus' rekening gehouden met het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, de intensiteit van de incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin het geweld de burgers dwingt om hun land te verlaten, of hun regio van herkomst te verlaten. Samenvattend blijkt dat de verwerende partij erkent dat de situatie volatiel blijft, maar heeft vastgesteld dat het geweld in Mogadishu enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen die in hoofdzaak gericht zijn tegen hotels en overheidsgebouwen of overheidsinstellingen en anderzijds de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of internationale instellingen. De verwerende partij acht het geweld bijgevolg niet langer dermate willekeurig dat het kan beschouwd worden als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar de UNHCR '*position on returns to Southern and Central Somalia*' van mei 2016, stelt de verwerende partij terecht vast dat niet wordt geadviseerd om aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. De verwerende partij verwijst eveneens naar de rechtspraak van het EHRM, waarbij het recentste arrest dateert van 10 september 2015 (*R.H. t. Zweden*, nr. 4601/14) waarin het Hof tot het besluit kwam dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook al kon het Hof in dit arrest enkel rekening houden met de situatie van voor september 2015, en blijkt dat de verzoekende partij bij zijn verzoekschrift persartikels over aanslagen heeft gevoegd die recenter zijn, dan nog blijken al die gevoegde artikels de analyse van de verwerende partij te bevestigen, met name dat er veel en ernstig geweld is in Mogadishu, maar dat dit gericht geweld betreft tegen in hoofdzaak restaurants, hotels, overheidsgebouwen en overheidspersoneel. Verscheidene van de persartikels die de verzoekende partij heeft toegevoegd, hebben betrekking op aanslagen die zijn opgenomen in de 'COI focus' van september 2016 en waarmee de verwerende partij dus in de *update* heeft rekening gehouden. Zelfs uit het stuk, dat de verzoekende partij heeft geciteerd, uit de vorige 'COI-focus' van februari 2016 blijkt dat de bronnen die zeggen dat Al-shabaab thans meer burgers viseert, eigenlijk doelen op aanslagen gericht op hotels en restaurants, waarvan de verwerende partij stelt - met verwijzing naar een arrest van de 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk van 10 september 2014 - dat men redelijkerwijs van een gewone burger mag verwachten dat hij die zones en instellingen vermijdt die als doelwit door de islamitische beweging kunnen aangeduid worden. Zo stelt de 'Jamestown Foundation' wel dat er meer gewone burgers door het geweld worden getroffen, maar verwijst die 'Foundation' onder meer naar de aanslag op Lido Beach van 21 januari 2016, die volgens het artikel dat de verzoekende partij heeft gevoegd bij zijn verzoekschrift ook gericht was op een restaurant. *Human Rights Watch* spreekt ook van het viseren van burgers, maar preciseert daarbij dat het om journalisten, clanoudsten, geestelijken, parlementsleden en overheidsfunctionarissen gaat. Dit zijn echter groepen die specifiek worden geviseerd door Al-shabaab, maar de verzoekende partij behoort niet tot die risicogroepen. Eveneens blijkt uit de *update* van september 2016 dat de experts Barnes en Yusuf vinden dat *soft targets* regelmatig het doelwit blijven van Al-shabaab maar daarbij opnieuw verwijzen naar aanslagen op hotels in juni 2016 en dat een andere expert Christopher Anzalone meent dat de militaire operaties en aanvallen door Al-shabaab niet op burgerlijke *soft targets* zijn gericht.

Uit de voormelde UNHCR '*position paper*' van mei 2016, waar de verzoekende partij eveneens uitdrukkelijk naar verwijst, waaruit zij zeer uitgebreid citeert en dat zij ook integraal bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat UNHCR vrijwillige terugkeer ondersteunt naar Somalië van naburige landen of landen uit de regio, waarbij wordt benadrukt dat de beslissing van de vluchteling om terug te keren enkel gebeurt na volledige informatie over de locatie in Somalië waarnaar de persoon vrijwillig wil terugkeren. Ook al stelt het UNHCR dat het feit dat de organisatie vrijwillige terugkeer en re-integratie ondersteunt niet mag gezien worden als een beoordeling van het UNHCR van de veiligheidssituatie voor individuen die een verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend, toch meent de Raad dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat UNHCR actief zou meewerken aan

de vrijwillige terugkeer naar onder meer Mogadishu indien moet aangenomen worden dat in die stad de geweldssituatie dermate ernstig is dat de loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico inhoudt voor het leven in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad hecht hierbij ook belang aan het argument van de verwerende partij, dat steun vindt in de 'COI-focus', dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs naar Mogadishu voor een financiële injectie heeft gezorgd met een heropleving van het economisch leven tot gevolg. Dit manifesteert zich niet alleen in een verhoging van de werkgelegenheid en talrijke handelszaken, maar ook in de beschikbaarheid van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, huisvuilophaling, brandweer en elektriciteit.

Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu aldus nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor de verzoekende partij. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.6. De schending van het non-refoulementbeginsel kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene (RvS 8 december 2008, nr. 188.562; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930)

3.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS